Слова вплітаються в рядки,
Рядки лягають на папері,
Так виражаються думки,
Думки невтішні і веселі.

В думках проходять мої дні,
В думках і ночі без сонливі,
В думках майбутнє і минуле,
Думки як коні бистрокрилі.

З минулого – страшні думки.
З минулого – одна провина,
Коли стояв там на Голгофі,
Як розпинали Твого Сина.

Так, я сам участі не брав,
Моя у другому провина,
Бо я у натовпі стояв,
Ховаючись за чужі спини.

“Розіпни! Убий його!
Царя такого нам не треба!”
Більше за всіх, я там кричав,
Була жахлива та картина.

Я звинувачую себе,
У тих ділах, що не робив я,
Бо ще не було там мене,
Я лиш не давно народився.

Але гріхи у мене є,
Моя у другому провина,
Що пізно, я пізнав Тебе
І стільки лиха наробив я.

Але і другі є думки:
Думки веселі і щасливі,
Що кров та капала свята
І всі гріхи мої омила.

Тепер вже точно знаю я,
Що я спасіння вічне маю,
Що цей Христос мене простив
І буду жити з Ним у Раю!!!

20.10.2002 р.
Автор: Степан Сотник